

Світ самшит

Олег Коцарев

Світе!

Хиткий самшите!

Гладжу тебе до себе й від себе, говорю тебе і до тебе
із Замкової гори у Вінниці.

На горі й нагорі

раніше можна було стояти, додолю дивитися

та вважати,

що можеш до світу схилитися,

ногою почовгати, волоссям полоскотати,

рукою порозкуйовдити –

суцільне дійство про велику людину.

А потім світ перевернувся

й, здається, висить тепер наді мною,

дихає,

ворушиться,

на чому тримається – навіть думати не хочеться.

Та ми й зараз розваг знайдемо:

наприклад,

облаштувати театр із воронами.

Світе!

Зелений самшите!

Запахи линуть, мов плавні річкові,

люди линуть камінцями гірськими,

а з того боку річки

в музеї висить

і, мабуть, мікроскопічно погойдується

така іграшкова, зворушлива

картина "Евакуація" Воувермана –

цілую її,

доки не бачать музейниці.

І ось ми, як чайки,

обганяємо течію,

квилимо про ціну назви своєї,

а при мостах ловимо хліб у повітрі,

невпіймані ж крихти

відносить надійний весняний дід-вітер.

За що хапатись?

Може, за те, як тіні невпинно і непереможно
їздять твоїми структурами,
світе, самшите?
Чи і не треба хапатись,
мовчазний, багатомовний світе, самшите?